

Պարույր Սևակ

հեքիաթը

Իմ լուսեղենի՛կ, իմ աննմա՛ն,
Իմ ապագա՛, գալի՛ք...
Ի՞նչ ես անում արդյոք հիմա,
Իմ հեռավո՛ր բալիկ:
Բարձիդ տա՛կ ես թևդ կոխում
Ու խորամանկ ժպտում,
Թե՛ վեր կենում ու կիսամերկ
Մահճակալում պտտում:
Թե՛ մայրիկիդ հյուսքը բռնած
Քրքրջում ես անմեղ,
Թե՛ «կարդում ես» քո չընթնած
Գրքույկները գունեղ:
Թե՛ երգում ես, արտասանում
«Բանակային եմ քաջ»...
Բանակային ե՛ս եմ, բալիկ,
Մա՛յրդ, պա՛պրդ անգամ:
Բանակայի՛ն, որ մոտ չգա
Ոչ մի գայլ ու գագան,
Ոչ թե, բալիկ, քո իմացած
Հեքիաթներից դաժան,
Ո՛չ աշխարհից քո իմացած

Մն ու ճերմակ դևի:
Կա մի ուրի՛շ դև ու աշխարհ՝
Անբողջովին դեղի՛ն:
Դու չգիտես դեղին դևին՝
Գայլի ախորժակով:
Ապրում է նա մեզնից հեռու,
Օվկիանոսից այն կողմ...
Քեզ այդ մասին կպատմեն ես
Հետո՛, հիմա քնի՛ր:
Այնժամ գուցե դա իսկապես
Հեքիաթի պես լինի...

29.II.1952թ.

Մոսկվա